

Resums en català

Per una consciència de paisatge. L'aportació de la Llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge

Si bé és cert que els darrers anys hem estat capaços de millorar el paisatge urbà i la qualitat de vida de la major part de ciutats catalanes, també ho és que no hem estat capaços de fer el mateix amb la varietat excepcional de paisatges de què disposa el país. El resultat d'aquesta paradoxa és un territori fracturat i un paisatge degradat, que està perdent a gran velocitat bona part dels seus valors i de la seva idiosincràsia. És per aquest fet que una llei com la Llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge era tan necessària i urgent. L'article en repassa els trets més significatius, la contextualitza adequadament i planteja, a tall de conclusió, els principals reptes que ha de superar.

La Llei 3/2005, un pas endavant per a la diversitat familiar

L'any 2005, el Parlament de Catalunya aprovà la Llei 3/2005, que té el llarguíssim títol de "modificació de la Llei 9/1998 del Codi de Família, de la Llei 10/1998, d'unions estables de parella, i de la Llei 40/1991, del Codi de Successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, en matèria d'adopció i tutela". És una llei que introdueix les modificacions legals necessàries en la nostra legislació per eliminar els impediments que les parelles de gais i lesbianes tenien per adoptar infants. Això ha implicat que les parelles formades per gais i lesbianes puguin optar com a candidates a la valoració per tal de poder adoptar un infant. Catalunya s'arreglerava en aquell moment amb les avançades reformes que havien portat a terme altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol, com ara Navarra, Aragó i el País Basc, i altres països, com ara Holanda, Suècia i Regne Unit. Comparativament, es pot dir que en alguns casos la llei catalana ha anat més enllà, ja que equipara absolutament els drets i els deures de les parelles de gais i lesbianes amb els de les parelles heterosexuales o amb els de les persones soles que opten a ser valorades com a adoptants.

La reforma tenia i té un eix vertebrador: la consideració prioritària de l'interès superior de l'in-

fant. D'aquesta manera, la reforma es basa en la concepció de l'adopció com a institució civil de protecció de la infància i en la inexistència d'un dret de les persones adultes a adoptar o acollir. La reforma, però, conjuga també la voluntat de posar fi immediatament a les discriminacions per raó d'orientació sexual, que, en el cas de l'adopció, hi havia en la nostra legislació. Com bé esmenta el preàmbul de la Llei 3/2005, la reforma parteix de la base que el que és millor per a l'interès de l'infant només es pot determinar acuradament en cada adopció concreta i que no s'ha de fer dependre, apriorísticament, de l'orientació sexual de les persones sol·licitants. Ningú no té de manera automàtica el dret d'adoptar, sinó que hi ha persones o famílies idònies per a l'adopció.

Fer ciutat, construir territori: la Llei de barris

L'article presenta un balanç després de dos anys de vigència de la Llei 2/2004, de 4 de juny, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial. Es plantegen de forma sintètica els objectius de la Llei i es relacionen amb la tradició recent de les polítiques urbanes a Europa. La Llei representa un esforç per redreçar els dos problemes principals que afecten les polítiques urbanes públiques: el primer, la manca d'integració sectorial i entre diferents nivells competencials i de govern del territori. El segon, la manca de relació efectiva entre política urbanística i política social a l'hora de planificar la ciutat i el territori. La Llei de barris posa de relleu la necessitat de polítiques urbanes integrades i considera com a escenaris urbans d'atenció prioritària centres històrics degradats, urbanitzacions suburbanes encara mancades de l'adequada dotació d'equipaments, polígons d'habitatges i àrees de perifèria urbana amb freqüència situades sobre límits municipals.

Després de dos anys de vigència, trenta barris de Catalunya estan desenvolupant programes que han col·locat en l'agenda política problemàtiques urbanes que es poden agrupar en tres grans aspectes: en primer lloc, els processos de regressió urbanística, referents a qüestions diverses com la qualitat i l'estat de conservació dels habitatges o la densitat i manteniment dels espais públics. En segon lloc, les dinàmiques demogràfiques que han determinat tant l'excessiva pèrdua de població

com l'excessiu creixement i sobreocupació urbà. En tercer lloc, l'existència de dèficits econòmics i socials vinculats, en uns casos, al tipus de creixement urbà vertiginós que va caracteritzar el procés d'urbanització català a dècades anteriors, i, en uns altres, a processos de degradació urbana accelerats per les dinàmiques metropolitanes i de suburbanització que han pogut marginar espais urbans concrets tant als centres com a les perifèries. Més enllà de les dades concretes, dels programes encetats i de les expectatives de cara als propers dos anys d'aquesta legislatura, la "Llei de barris" representa un esforç important per valoritzar els espais urbans de Catalunya i posa de manifest l'aposta per les ciutats catalanes com a territoris capaços de liderar projectes col·lectius que tinguin en compte tant el desenvolupament econòmic com la cohesió social.

Resums en aranés

Entà ua consciència de paisatge. Era aportacion dera Lei de proteccion, gestion e ordenacion deth paisatge

Se ben ei certan qu'es darrèrs ans auem estat capables de melhorar eth paisatge urban e era qualitat de vida dera major part de ciutats catalanes, tanben n'ei que non auem estat capables de hèr çò de madeish damb era varietat excepcionau de paisatges de qué dispòse eth país. Eth resultat d'aguesta paradoxa ei un territòri fracturat e un paisatge degradat, que pèrd a grana velocitat bona part des sòns valors e dera sua idiosincràsia. Ei per açò qu'ua lei com era Lei de proteccion, gestion e ordenacion deth paisatge ère tant de besonh e urgenta. Er article ne repasse es trèts mès significatius, la contextualize adequadament e plantege, a talh de conclusion, es principaus rèptes qu'a de superar.

Era Lei 3/2005, un pas endauant entara diversitat familiara

Er an 2005, eth Parlament de Catalonha aprovèc era Lei 3/2005, qu'a eth plan long títol de "modificacion dera Lei 9/1998 deth Còdi de família, dera Lei 10/1998, de 15 de juriòl, d'unions estables de parelha, e dera Lei 40/1991, deth Còdi de successions per causa de mòrt en dret civiu de Catalonha, en matèria d'adopcion e tutèla". Ei ua lei qu'introdusis es modificacions legaus de besonh ena nòsta legislacion entà eliminar es impediments qu'es parelhes de gais e lesbianes an entà adoptar enfants. Açò a implicat qu'es parelhes formades per gais e lesbianes poguen optar coma candidates ara avaloracion entà pr'amor de poder adoptar un enfant. Catalonha s'arreguèraue en aqueth moment damb es avançadas reformas qu'auien amiat a tèrme d'aites comunitats autonòmes der Estat espanhòu, com ara Navarra, Aragon e eth País Basc, e d'aiti païsi, com ara Olanda, Suècia e Anglaterra. Comparativament, se pòt díder qu'en bèri cassi era lei catalana a anat mès enlà, ja qu'equipare absoludament es drets e es déuers des parelhes de gais e lesbianes damb es des parelhes eterosexuaus o damb es des persones soletes qu'òpten tà èster avalorades coma adoptants.

Era reforma auie e a un èish vertebrador: era consideracion prioritària der interès superior der enfant. D'aguesta manera, era reforma se base ena concepcion dera adopcion coma institucion civila de proteccion dera enfança e ena inexistència d'un dret des persones adultes a adoptar o acuelher. Era reforma, totun, conjugue tanben era voluntat d'acabar immediatament es discriminacions per rason d'orientacion sexuau, que, en cas dera adopcion, i auie ena nòsta legislacion. Coma ben nomena eth preambul dera Lei 3/2005, era reforma partís dera basa que çò qu'ei melhor entar interès der enfant sonque se pòt determinar suenhadament en cada adopcion concreta e que non s'a de hèr depéner, aprioristicament, dera orientacion sexuau des persones sollicitantes. Arrés non a de manera automatica eth dret d'adoptar, senon que i a persones o families idonèes entara adopcion.

Hèr ciutat, bastir territòri: era Lei de barris

Er article presente un balanç dempús de dus ans de vigéncia dera Lei 2/2004, de 4 de junh, de melhora de barris, airaus urbans e viles que requerissen ua atencion especiala. Se plantegen de forma sintetica es objectius dera Lei e se relacionen damb era tradicion recenta des politiquas urbanes en Euròpa. Era Lei represente un esfòrç entà redreçar es dus problèmas principaus qu'afècten as politiquas urbanas publicas: çò de prumèr, era mancaça d'integracion sectoriau e entre diferents nivèus competenciaus e de govèrn deth territòri. Eth dusau, era mancaça de relacion efectiva entre politica urbanistica e politica sociala ara ora de planificar era ciutat e eth territòri. Era Lei de barris met de relèu eth besonh de politiquas urbanas integrades e considèra coma escenaris urbans d'atencion prioritària centres istorics degradats, urbanizacions suburbanas encara mancades dera adequada dotacion d'equipaments, poligons d'abitatges e airaus de perifèria urbana tot soent plaçadi sus limits municipaus.

Dempús de dus ans de vigéncia, trenta barris de Catalonha desvolopen programes qu'an plaçat ena agenda politica problematiquas urbanas que se pòden agropar en tres grani aspèctes: en prumèr lòc, es procèssis de regressión urbanistica, referents a qüestions diuèrses coma era qualitat e er estat de conservacion des abitadges o era

densitat e mantieniment des espacis publics. En dusau lòc, es dinamiques demografiques, qu'an determinat tant era excessiva pèrta de poblacion com er excessiu creishement e sobreocupacion urban. En tresau lòc, era existència de deficits economics e socials vinculadi, en uns cassis, ath tipe de creishement urban vertiginós que caracterizèc eth procès d'urbanizacion catalan en decadas anteriores, e, en d'auti, a procèssis de degradacion urbana acceleradi pes dinamiques metropolitanas e era suburbanizacion qu'an podut marginalar espacis urbans concrets tant enes centres coma enes perifèries. Mès enlà des donades concretes, des programes encetadi, des expectatives de cara as pròplèu dus ans d'aguesta legislatura, era "Lei de barris" represente un esfòrç important entà valorizar es espacis urbans de Catalonha e met de manifestèr era apòsta pes ciutats catalanes coma territòris capables de liderar projèctes collectius qu'agen en compde autant eth desvolopament economic coma era coesion sociala.

Sinopsis en castellano

Por una consciencia del paisaje. La aportación de la Ley de protección, gestión y ordenación del paisaje

Si bien es cierto que en los últimos años hemos sido capaces de mejorar el paisaje urbano y la calidad de vida de la mayor parte de ciudades catalanas, también lo es que no hemos sido capaces de hacer lo mismo con la variedad excepcional de paisajes de los que dispone el país. El resultado de esta paradoja es un territorio fracturado y un paisaje degradado, que está perdiendo a gran velocidad buena parte de sus valores y de su idiosincrasia. Es por este hecho que una ley como la Ley de protección, gestión y ordenación del paisaje era tan necesaria y urgente. El artículo repasa los rasgos más significativos, la contextualiza adecuadamente y plantea, a modo de conclusión, los principales retos que debe superar.

La Ley 3/2005, un paso adelante para la diversidad familiar

El año 2005, el Parlamento de Cataluña aprobó la Ley 3/2005, que tiene el larguísimo título de "modificación de la Ley 9/1998 del Código de Familia, de la Ley 10/1998, de uniones estables de pareja, y de la Ley 40/1991, del Código de Sucesiones por causa de muerte en el Derecho Civil de Cataluña, en materia de adopción y tutela". Es una ley que introduce las modificaciones legales necesarias en nuestra legislación para eliminar los impedimentos que las parejas de gays y lesbianas tienen para adoptar menores. Esto ha implicado que las parejas formadas por gays y lesbianas puedan optar como candidatos a la valoración para poder adoptar un niño. Cataluña se alinea en aquel momento con las avanzadas reformas que habían llevado a cabo otras comunidades del Estado español, como Navarra, Aragón y el País Vasco, y otros países, como Holanda, Suecia e Reino Unido. Comparativamente, se puede decir que en algunos casos la Ley catalana ha ido más allá, ya que equipara absolutamente los derechos y deberes de las parejas de gays y lesbianas con los de las parejas heterosexuales o con los de las personas solas que optan a ser valoradas como adoptantes.

La reforma tenía y tiene un eje vertebrador: la consideración prioritaria del interés superior del menor. De esta manera, la reforma se basa en la concepción de la adopción como una institución civil de protección de la infancia y en la inexistencia de un derecho de las personas adultas a adoptar o acoger. La reforma, pero, conjuga también la voluntad de poner fin inmediatamente a las discriminaciones por razón de orientación sexual, que, en el caso de la adopción, existía en la nuestra legislación. Como bien recoge el preámbulo de la Ley 3/2005, la reforma parte de la base que lo que es mejor para el interés del menor sólo se puede determinar cuidadosamente en cada adopción concreta y que no se debe hacer depender, apriorísticamente, de la orientación sexual de las personas solicitantes. Nadie dispone de manera automática del derecho de adoptar, sino que hay personas o familias idóneas para la adopción.

Crear ciudad, construir territorio: la Ley de barrios

El artículo nos presenta un balance después de dos años de vigencia de la Ley 2/2004 de 4 de junio, de la mejora en barrios, áreas urbanas y ciudades que requieren una especial atención. Se plantean de forma sintética los objetivos de la Ley y se relacionan, con la reciente tradición de las políticas urbanas en Europa. La Ley representa un esfuerzo para encaminar los dos problemas principales que afectan a las políticas urbanas públicas: en primer lugar, la falta de integración sectorial y entre diferentes niveles competenciales y de gobierno del territorio. En segundo lugar la falta de relación efectiva entre política urbanística y política social a la hora de planificar la ciudad y el territorio. La "Ley de barrios" pone de manifiesto la necesidad de políticas urbanas integradas y considera como escenarios urbanos de atención prioritaria los centros históricos degradados, urbanizaciones suburbanas todavía con déficits en las dotaciones en equipamientos, polígonos de viviendas y áreas de la periferia urbana frecuentemente situados sobre límites municipales.

Después de dos años de vigencia, treinta barrios de Cataluña están desarrollando programas que han colocado en la agenda política problemáticas urbanas que se pueden agrupar en tres grandes aspectos. En primer lugar, los procesos de regeneración urbanística, que se refieren a cuestiones

diversas, como es la calidad y el estado de conservación de las viviendas o la densidad y el mantenimiento de los espacios públicos. En segundo lugar, las dinámicas demográficas que han determinado la excesiva pérdida de población como el excesivo crecimiento y sobreocupación urbana. En tercer lugar, la existencia de déficits económicos y sociales, vinculados, en unos casos, al tipo de crecimiento urbano vertiginoso que caracterizó el proceso de urbanización catalana en las décadas anteriores y en otros a procesos de suburbanización que han podido marginar espacios urbanos concretos tanto en el centro como en las periferias. Más allá de los datos concretos en los programas iniciados y de las expectativas para los próximos dos años de la actual legislatura, la "Ley de barrios" representa un esfuerzo importante para valorizar los espacios urbanos en Cataluña y pone de manifiesto la apuesta por las ciudades catalanas con territorios capaces de liderar proyectos colectivos que contemplen tanto el desarrollo económico como la cohesión social.

Synopsis in English

As a result of awareness of the landscape. The contribution of the Act for the Protection, Management and Planning of the Landscape

If it is true that in the last few years we have managed to improve the urban landscape and quality of life in most Catalan cities, then it is also true that we have been unable to do the same with the unparalleled variety of landscapes in Catalonia. The result of this paradox is that we are left with broken land and impoverished landscapes that are very quickly losing a large part of their value and unique characteristics. That is why the introduction of the Act for the Protection, Management and Planning of the Landscape was so urgent, if not to say critical. The article goes over its most significant features, puts it in context and, in way of conclusion, addresses the main challenges to be overcome.

Act 3/2005, a Step Forward in the Diversity of the Family

In 2005, the Parliament of Catalonia passed Act 3/2005 with the extremely long title, "amendment of Act 9/1998 of the Family Code, of Act 10/1998 of 15 July regarding stable pair relationships and of Act 40/1991 of the Code of Successions mortis causa in the Civil Law of Catalonia, regarding adoption and guardianship". By virtue of this act, the legal amendments required to remove the restrictions placed on homosexual couples regarding child adoption were made to our legislation. As a result, couples formed by gay men and lesbians may apply as candidates in the assessment process for adopting a child. Catalonia has been brought into line with other autonomous communities, such as Navarre, Aragon and the Basque Country, and other countries, such as the Netherlands, Sweden and England, where advanced reforms have already been passed. However, it could be said that, in some ways, the Catalan Act has gone a step further since it places the rights and obligations of homosexual couples on a totally level playing field with those of heterosexual couples or single people who apply to be assessed as adoptive parents.

The backbone of the reform was and still is the priority consideration of what is best for the child. Consequently, this reform is based on the idea of adoption as a public institution for the protection of children and the nonexistence of a natural right for adults to adopt or foster. The reform also reflects the desire to put an immediate end to discrimination based on sexual orientation, which, in the case of adoption, existed in our legislation. As set forth in the preamble to Act 3/2005, the reform stems from the belief that what is in the interest of the child may only be carefully determined in each individual adoption case and should not depend a priori on the applicants' sexual orientation. Nobody has the automatic right to adopt, however certain people or families may be considered ideal to perform the role of adoptive parents.

Shaping a city, building a territory: the Neighbourhoods Act

The article presents a balance sheet, two years now after the June 2004 Act came into force, intended to improve neighbourhoods, urban areas and towns in need of special attention. A summary is given of the aims of the Act, and placed in the context of the recent tradition of urban policy around Europe. The Act represents an effort to redress the two main problems affecting urban public policy: first, a lack of integration between different sectors and different levels of competency and regional government. And secondly, the lack of effective connections between urban development policy and social policy in planning for the city and the region. The so-called Neighbourhoods Act highlights the need for integrated urban planning policies, and focuses as high priority urban settings on historic centres which have fallen into disrepair, suburban developments which are still lacking in services, and outlying housing estates and urban areas often positioned on the boundaries between boroughs.

Two years after the Act came into force, thirty neighbourhoods around Catalonia are developing programmes which have placed on the political agenda urban problems which we could divide into three major groups: in the first place, processes of urban regression, including such diverse issues as the quality and state of preservation of accommodation, and the density and maintenance of public spaces. Secondly, demographic dynamics which

have dictated both the extreme loss of population and the extreme growth and over-population of cities. And thirdly, the existence of economic and social inadequacies, connected in some cases with the headlong rate of urban growth which marked the process of urban development in Catalonia in previous decades, and in others to processes of urban degradation accelerated by metropolitan and suburban dynamics which have led to the marginalisation of specific urban spaces, both in the city centre and in the suburbs. Beyond specific figures, the initiation of programmes and expectations for the next two years of the government's mandate, the "Neighbourhoods Act" represents a major effort to give new value to the urban spaces of Catalonia, and to show a clear commitment to the region's cities as territories capable of leading collective projects which take into consideration both economic development and social cohesion.

Resumé en français

Pour une conscience du paysage. L'apport de la Loi sur la protection, la gestion et l'aménagement du paysage.

Bien qu'il soit vrai que pendant les dernières années nous avons été capables d'améliorer le paysage urbain et la qualité de vie de la plupart des villes catalanes, il est tout aussi vrai que nous n'avons pas été capables d'en faire de même avec l'exceptionnelle variété des paysages dont dispose le pays. Le résultat de ce paradoxe est un territoire fracturé et un paysage abîmé, qui perd à grande vitesse une partie considérable de ses valeurs et de son idiosyncrasie. Voilà pourquoi une loi telle que la Loi sur la protection, la gestion et l'aménagement du paysage était si nécessaire et urgente. L'article revoit les traits les plus significatifs, présente correctement son contexte et propose, sous forme de conclusion, les principaux défis qu'il faut relever.

La Loi 3/2005, un pas en avant vers la diversité familiale

En 2005, le Parlement de la Catalogne a accepté la Loi 3/2005, qui présente le très long titre de «modification de la Loi 9/1998 du Code de la famille, de la Loi 10/1998, du 15 juillet, sur les unions stables de couples et de la Loi 40/1991, du Code de successions pour cause de décès du Droit Civil de la Catalogne, en matière d'adoption et de tutelle». Il s'agit d'une loi qui introduit les modifications légales nécessaires de notre législation permettant d'éliminer les empêchements que les couples gays et lesbiens doivent endurer pour adopter des mineurs. Par conséquent, maintenant, les couples formés par des gays et des lesbiennes peuvent se présenter comme candidats aux démarches menant vers l'adoption d'un enfant. La Catalogne venait rejoindre alors les récentes réformes appliquées par d'autres communautés de l'État espagnol, telles que la Navarre, le Pays Basque, et par d'autres pays comme la Hollande, la Suède et l'Angleterre. Par comparaison, nous pouvons affirmer que, dans certains cas, la Loi catalane est allée au-delà, étant donné qu'elle rend les droits et devoirs des couples gays et lesbiens totalement égaux à ceux des couples hétérosexuels ou à ceux des personnes seules désirant être considérées comme adoptantes.

La réforme possédait et possède un axe d'articulation: la considération en priorité de l'intérêt considérable du mineur. De cette manière, la réforme tient compte de l'adoption comme une institution civile de protection de l'enfance et du manque d'un droit pour les personnes adultes pour adopter ou accueillir. Mais la réforme applique aussi la volonté de mettre immédiatement fin aux discriminations dues à l'orientation sexuelle qui existaient, pour ce qui est de l'adoption, dans notre législation. Comme le préambule de la Loi 3/2005 le signale bien, la réforme s'appuie au départ sur le fait que ce qui est le mieux pour l'intérêt du mineur ne peut être déterminé soigneusement que pour chaque adoption concrète et que cette dernière ne peut pas dépendre, à priori, de l'orientation sexuelle des personnes adoptantes. Personne ne dispose automatiquement du droit à adopter, mais il y a des personnes ou des familles parfaites pour l'adoption.

Vivre la ville, construire le territoire: la loi des quartiers

L'article présente un bilan après deux ans de vigueur de la loi 2/2004, du 4 juin, sur l'amélioration des quartiers, des zones urbaines et de centres requérant un soin particulier. Les objectifs de la loi sont présentés sous forme synthétique et sont comparés à la tradition récente des politiques urbaines en Europe. La loi représente un effort en vue de résoudre les deux problèmes principaux qui concernent les politiques urbaines publiques: le premier, le manque d'intégration sectoriel entre différents degrés de compétences et de gouvernement du territoire. Le deuxième, le manque de relations efficaces entre la politique urbanistique et la politique sociale dans la planification de la ville et du territoire. La loi des quartiers met en relief le besoin de politiques urbaines intégrées et considère en tant qu'espaces urbains prioritaires les centres historiques dégradés, les lotissements suburbains encore sous-équipés, zones de logements et banlieues fréquemment situées aux frontières municipales.

Après deux ans de vigueur, trente quartiers de Catalogne suivent des programmes qui ont permis de faire ressortir dans l'agenda politique des problématiques urbaines pouvant être regroupées dans trois grands aspects: en premier lieu, les processus de régression urbanistique, concernant

des questions diverses comme la qualité et l'état de conservation des logements ou la densité et l'entretien des espaces publics. En second lieu, les dynamiques démographiques qui ont provoqué aussi bien la perte excessive de population que la croissance et la surpopulation excessive de la ville. Troisièmement, l'existence de déficits économiques et sociaux liés, dans certains cas, au type de croissance urbain vertigineux caractérisé par le processus d'urbanisation catalan quelques décennies auparavant, et dans d'autres, à des processus de dégradation urbaine accélérés par les dynamiques métropolitaines et de sous-urbanisation qui ont provoqué la marginalisation d'espaces urbains concrets aussi bien au centre qu'aux périphéries. Au-delà des données concrètes, des programmes appliqués et des objectifs dans deux ans de cette législature, la «loi des quartiers» représente un effort important pour mettre en valeur les espaces urbains de Catalogne et souligne l'engagement pour les villes catalanes en tant que territoires capables de mener des projets collectifs qui prennent en compte aussi bien le développement économique que la cohésion sociale.